

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΜΗΝ ΡΕΙΝΕ

Τήν Κυριακὴν, 10^η/23^η Μαΐου 2021, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐλειτούργησεν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος Ρεῖνε, πλησιοχώρου τῆς πόλεως Ναζαρέτ.

Κατὰ τὴν Κυριακὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ἔχει εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς τὴν παρά τοῦ Κυρίου θεραπείαν τοῦ παραλύτου, ὁ ὁποῖος ἔκειτο παράλυτος τριάκοντα καὶ ὀκτώ ἔτη καὶ «οὐκ εἶχεν ἄνθρωπον, ἵνα βοηθήσῃ αὐτόν νά ἐμβῆ πρῶτος εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας καὶ ὁ ὁποῖος τῇ δυνάμει καὶ τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει», (Ἰω. 5. 1-15).

Ἐπὶ τῷ ἑορταζομένῳ γεγονότι τούτῳ, ὁ Μακαριώτατος διελθὼν πρῶτον ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν τῆς Ναζαρέτ, προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος Ρεῖνε, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν θαβῶρ καὶ τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου καὶ Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ὁ Πρεσβύτερος π. Συμεών, Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ τούτου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς ἐνορίας καὶ μετεχόντων πιστῶν αὐτῆς.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσηφωνήσεως Αὐτοῦ:

Ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρα, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῆ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δέ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δέ ἀσθενῶν κατάκειμαι, καὶ εὐθύς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτῆρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατά, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον Ἄγιε, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος δηλονότι τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς πόλεως ἡμῶν Ρεῖνε, ἵνα ἐν Πασχαλίῳ χαρᾷ καὶ ἀγαλλιᾶσει ἑορτάσωμεν τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου ἀνθρώπου, τοῦ ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτώ ἔτη ἀναμένοντος τὴν ἴασιν ἐκ τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ.

Τὸ μυστήριον τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας εἰς ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν ἀπέβλεπεν, εἰς τὴν θεραπείαν, δηλαδή τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων

ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς ἀσθενείας, δηλονότι τῆς ἁμαρτίας, ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει τοῦτο ὁ ὑμνωδός λέγων: «Διά σέ ἄνθρωπε, ἄνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω;», λέγει Κύριος.

Εἰς τήν σημερινήν εὐαγγελικήν περικοπήν τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου διακρίνομεν καί θαυμάζομεν τήν δύναμιν τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἐλπίδος. Ὁ ἐπί τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη ἀσθενῶν ἄνθρωπος δέν κατελήφθη ἀπό ἀπελπισίαν, διότι ἀντλοῦσε δύναμιν καί ἐλπίδα ἀπό τήν πίστιν του εἰς τόν ἐλεήμονα θεόν. «Τά ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατά παρά τῷ θεῷ ἐστίν», (Λουκ. 18,27) λέγει Κύριος. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι τόν Παραλύτον ἄνθρωπον ἐθεράπευσεν οὐχί ὁ Ἄγγελος, ὁ ὁποῖος κατά καιρόν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καί ἐτάρασσετο τό ὕδωρ (Ἰωάν. 5,4), ἀλλά ὁ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότης Χριστός, ὡς ἐπισημαίνει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος: «Κατέβαινεν ἄγγελος τοίνυν εἰς τήν κολυμβήθραν καί ἐτάρασσε τό ὕδωρ καί εἰς ἐθεραπεύετο. Κατήλθεν ὁ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότης εἰς τόν Ἰορδάνην [ποταμόν] καί ἐτάραξε τό ὕδωρ καί τήν Οἰκουμένην ἅπασαν ἐθεράπευσε».

Κατά δέ τόν ἅγιον Κύριλλον Ἱεροσολύμων, ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων εἶναι σωτηριώδης, δηλονότι θεραπευτική. Ἄς ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Πατρός λέγοντος: «Ὅπου ἄν φανῇ Ἰησοῦς, ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία, κἄν τε γάρ ἴδη τελώνην καθήμενον ἐπί τοῦ τελωνείου, τοῦτον ἀπόστολον ποιεῖ καί εὐαγγελιστήν· κἄν τε μετά νεκρῶν ταφῆς, νεκρούς ἐγείρει καί τυφλοῖς μέν τό βλέπειν χαρίζεται, κωφοῖς δέ τό ἀκούειν. Καί τάς κολυμβήθρας περιέρχεται, οὐ τάς οἰκοδομάς ζητῶν, ἀλλά τούς νοσοῦντας ἰατρεύων».

Ἐάν ὁ θεός Λόγος, Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐν τῇ ἐνσαρκώσει καί ἐνανθρωπήσει Αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καί θεοτόκου Μαρίας διά Πνεύματος ἁγίου ἐφάνη ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί τῇ ἐπιγείῳ οἰκουμένῃ· τώρα πλέον διά τῆς τριημέρου Αὐτοῦ ταφῆς τῆς ἐν τῷ Ἄδῃ Καθόδου καί τῆς ἐνδόξου καί νικηφόρου Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἐφάνη καί ἐν τοῖς καταχθονίοις ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ὅτε κατήλθες πρός τόν θάνατον ἡ ζωὴ ἡ Ἀθάνατος, τότε τόν Ἄϊδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος· ὅτε δέ καί τούς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ὁ θεός ἡμῶν δόξα σοι».

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀνήγγειλεν τήν μετάβασιν ἡμῶν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν, τήν ἐλευθερίαν, δηλονότι ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας, ὡς κηρύττει ὁ μακάριος Παῦλος: «ὁ γάρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσε με ἀπό τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου», (Ρωμ. 8-2).

Ἐρμηνεύων τόν Παύλειον τοῦτον λόγον, ὁ μέν θεοδῶρητος λέγει «νόμος τῆς ἁμαρτίας» σημαίνει «τῆς ἁμαρτίας ἡ δυναστεία», ὁ δέ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «ἁμαρτίας καί θανάτου νόμον τό σαρκικόν ὀνομάζει φρόνημα, πρός πᾶν εἶδος φαυλότητος [= πονηροῦ ἔργου] ἀποφέρον ἡμᾶς».

Κατά τόν ἅγιον Κύριλλον Ἱεροσολύμων ὁ Ἰησοῦς ἐπέλεξε τόν κατακείμενον παραλυτικόν, διότι «εἶχε ἁμαρτιῶν πολύ φορτίον καί νόσου πολυχρόνιον ἀλγηδόνα... οὐ μόνον τό σῶμα, ἀλλά καί τήν ψυχήν», διά τοῦτο εἶπεν αὐτῷ, «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» (Ἰωάν. 5,6). Καί προσθέτει ὁ ἱερός ἡμῶν Πατήρ Κύριλλος λέγων: «Ἐπειδή γάρ ἐκ πίστεως ἡ σωτηρία, διά τοῦτο ἤκουσεν [ὁ παραλυτικός] τό θέλεις, ἵνα τό θέλιν ἐπαγάγη=[ἐπιφέρῃ] τήν ἐνέργειαν. Τοῦτο μόνου τοῦ Ἰησοῦ τό ρῆμα ἀρχιατρῶν γάρ οὐκ ἔστιν αἰσθητῶν [=διά τῶν αἰσθήσεων

άντιληπτόν]. Οί γάρ τά αίσθητά [=τά ψυχικά] νοσήματα θεραπεύοντες ού δύνανται πᾶσιν λέγειν· θέλεις ύγιής γενέσθαι; Ἰησοῦς δέ καί τό θέλαιν χαρίζεται καί τό πιστεύειν λαμβάνει καί τήν δωρεάν άμισθί = [χωρίς πληρωμήν] χαρίζεται».

Τό ιστορικόν, δηλονότι τό πραγματικόν γεγονός τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ κατέδειξεν άφ' ενός μέν τήν ύπερφυᾶ δύναμιν τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ, διότι έθεράπευσε άνίατον νόσημα καί άφ' έτέρου τήν φιλανθρωπίαν Αὐτοῦ, διότι, ώς λέγει ο Ἰερός Χρυσόστομος: «τόν μάλιστα άξιον ὄντα έλέους καί εύεργεσίας του, [τόν παραλυτικόν] πρό τῶν άλλων είδεν ο κηδεμών καί φιλάνθρωπος [=Χριστός].

Πράγματι, ο Παραλυτικός έτυχε τοῦ έλέους καί τῆς εύεργεσίας τοῦ Χριστοῦ, διότι οὔτος επέδειξεν «εις τόν θεόν μετάνοιαν καί πίστιν τήν εις τόν Κύριον ήμῶν Ἰησοῦν Χριστόν», (Πράξ. 20,21), κατά τό κήρυγμα Αὐτοῦ «μετανοεΐτε καί πιστεύετε έν τῷ εύαγγελίω», (Μάρκ. 1,15). Μέ άλλα λόγια, ή μετάνοια θεωρεΐται πραγματική, όταν αὐτη συνοδεύηται μέ τήν πίστιν πρός τόν άναστάντα Χριστόν, ώς τόν Λυτρωτήν καί Σωτήρα ήμῶν, ώς τήν μόνην ὁδόν, διά τῆς ὁποίας ὀδηγούμεθα άσφαλῶς πλησίον τοῦ θεοῦ. «Εγώ ειμι ή ὁδός καί ή αλήθεια καί ή ζωή· οὔδεις έρχεται πρός τόν Πατέρα, ει μή δι' έμοῦ», λέγει Κύριος, (Ἰωάν. 14,6).

Ἡμεΐς άγαπητοί μου άδελφοί, καλούμεθα νά αντιμετωπίζωμεν τάς παντοίας δοκιμασίας τῆς ζωῆς μας, αλλά καί τάς άσθενείας μας, έχοντες ώς υπόδειγμα τόν Παραλυτικόν άνθρωπον, τόν επί τριάκοντα καί ὀκτώ έτη έχοντα έν τῇ άσθενεία αὐτοῦ (Ἰωάν. 5,5). Μετά δέ τοῦ ύμνωδοῦ δεηθῶμεν τοῦ ίατροῦ τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ήμῶν λέγοντες:

«Τήν ψυχήν μου Κύριε, έν άμαρτίαις παντοίαις, καί άτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην, έγχειρον τῇ θεϊκῇ σου έπιστασία, ὡσπερ καί τόν Παράλυτον, ήγειρας πάλαι, ίνα κράζω σεσωσμένος·οϊκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου». Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη!

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ήκολούθησε δεξίωσις καί παρετέθη τράπεζα μετά προσφωνήσεων άμοιβαίων, τοῦ Μακαριωτάτου προσφωνούντος ώς έπεται:

«Δεῦτε πάντα τά έθνη γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν· Χριστός γάρ ο Σωτήρ ήμῶν ο έν αρχῇ Λόγος έσταυρώθη δι' ήμᾶς καί έκῶν έτάφη καί άνέστη έκ νεκρῶν τοῦ σωσαι τά σύμπαντα, Αὐτόν προσκυνήσωμεν»

Ἀγαπητοί έν Χριστῷ άδελφοί,

Έντιμότατε Πρόεδρε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ,

καί σεβαστά μέλη,

Εὐχαριστοῦμεν τῷ άγίῳ Τριαδικῷ θεῷ, τῷ άξιώσαντι ήμᾶς συνεορτάσαι μεθ' ύμῶν σήμερον Κυριακῇ τετάρτῃ άπό τοῦ Πάσχα τήν έορτήν τῶν έορτῶν, τῆς Ἀναστάσεως δηλονότι τοῦ θεοῦ καί Σωτήρος ήμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό γεγονός τῆς έκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ήμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ έπαναλαμβάνεται έν τῷ μεγάλῳ μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας, δηλαδή τῆς θείας Λειτουργίας, κατά τήν ὁποίαν καλούμεθα, ίνα μέτοχοι γενώμεθα τοῦ σώματος καί τοῦ αίματος τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διεφύλαξε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀφ' ἑνός μὲν τὴν παρακαταθήκην τὴν καλήν, (Β΄ Τιμ. 1,14) τουτέστιν τὴν Ἀποστολικὴν ἡμῶν πίστιν καί παράδοσιν καί ἀφ' ἑτέρου δέ τὴν ἐνότητα τῶν μελῶν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καί τὴν Ῥωμαιορθόδοξον ταυτότητα ἢ καλλίτερον εἶπεῖν "Al intima" αὐτῶν.

Αὐτό τό ἔτος καί διὰ δευτέραν φοράν ἐορτάζομεν τό Πάσχα ἐν μέσῳ προκλήσεως καί ὀδυνηρῶν καταστάσεων. Λαοὶ καί ἔθνη δοκιμάζονται ἀπό τόν φόβον, τὴν ἀβεβαιότητα καί τὰ τραύματα, τὰ ὁποῖα ἐπέφερεν ἡ πανδημία τοῦ covid – 19, ἀλλὰ καί τό πῦρ τῶν ἐχθροπραξιῶν. Παρά ταῦτα, τό ἐνυπόστατον καί ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ λάμπει, καί τοῦτο διότι «Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας», (Ἐβρ. 13,8) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ἀψευδὴς μαρτυρία τοῦ γεγονότος τούτου εἶναι ὁ κενός τάφος τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλὰ καί ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, τό ἐν τῷ κόσμῳ ζῶν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία κατέστη ὁ φύλαξ τοῦ κενοῦ μνημείου ἀλλὰ καί ὁ διαπρύσιος κῆρυξ τοῦ χαροποιοῦ καί ἐλπιδοφόρου μηνύματος «Χριστός Ἀνέστη»!

Τοῦτο ἀκριβῶς τό μήνυμα «Χριστός Ἀνέστη» ἐνεστάλαξε εἰς τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν τῆς ἀγίας Γῆς τὴν δύναμιν καί τό θάρρος πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ θανάτου, τῆς καταστροφῆς, τῆς καταπιέσεως, τῆς δουλείας καί τοῦ φόβου, ἀλλὰ καί τῆς ἀβεβαιότητος, ἀκούοντων πάντοτε εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ μακαρίου Παύλου λέγοντος: «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Α΄ Κορ. 16, 13-14).

Αὐτῆς τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης τὴν κοινωνίαν διεδηλώσαμεν καί ἡμεῖς, κληρὸς καί λαός, ἐν τῇ θείᾳ Λειτουργίᾳ ἐν τῷ μυστηρίῳ δηλονότι τῆς θείας εὐχαριστίας σήμερον.

Ἐν κατακλείδι δέ διαβεβαιοῦμεν ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ὅτι τό Rum Orthodox Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀποτελεῖ τὴν κιβωτόν, τὴν πνευματικὴν τε καί φυσικὴν, τὴν ὁποῖαν «κατεσκεύασεν ὁ Κύριος καί οὐχὶ ἄνθρωπος εἰς σωτηρίαν τῶν οἰκούντων ἐν αὐτῇ», (Ἐβρ. 11,7).

Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά καί εὐλογημένα».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς